

Намік Бабаханов

**Шлях Імама Хусейна
(Трактат про історії Ашури)**

В ім'я Аллаха, Милостивого і Милосердного,

щоб точніше осмислити і зрозуміти трагедію, що сталася в день Ашури степу Кербели, на мій погляд, слід звернути увагу на час і місце появи ісламської релігії, на перші роки пророчою місії Посланника, взагалі на стан Аравії в період послання. Для точного і ретельного аналізу будь-якої події його слід обговорити більш докладно: аналіз, розпочатий саме з того періоду, може допомогти прояснити істини руху імама Хусейна, розвіяти помилкові думки. Щоб довести, що події в Кербелі з'явилися боротьбою істини і брехні, що імам Хусейн бився за збереження релігії, вірного шляху для людства, обов'язково слід повернутися в Аравію періоду послання. До людей слід довести, якими труднощами супроводжувалося поява і зміцнення релігії в той період. Природно, що з таким арабським халіфом як йезіди, Провідним Іслам до прірви під виглядом релігії, повинен був боротися імам Хусейн, обов'язком якого було збереження цієї релігії, адже релігія - шлях до щастя людства. Захищаючи релігію, Хусейн насправді захищав шлях людства до щастя, взагалі все людство, тому що людство створено для досягнення щастя.

Таким чином, перш ніж коротко розповісти про Аравії,

в період послання пророцтва, зазначу, що на цей раз Аллах послав Свого пророка і Свій останній шаріат до самим неосвіченим і диким людям світу, висловлюючись точніше, вибрав останнього пророка серед таких людей, і вони були першими, кому послав останній шаріат і останнім божественне одкровення. Для людей, які поклоняються неживим божествам, для

неосвічених і диких, але в той же час люблячих літературу і поезію, остання небесна Книга була справжнім дивом. Але разом з тим, вони насилу прийняли ісламську релігію, проявили велику завзятість, бо стояли на чолі народу хоч і знали правоту нової релігії, це було серйозною загрозою їх матеріального стану. Щоб довести ці особливості цих неосвічених і диких людей, досить навести дуже знаменитий приклад. Так, забувши, що колись їх матері також були чиймись дочками, ненавиділи своїх дочок, вони закопували їх живими, вважаючи це доблестю і мужністю. Вони були невігласами, бо не розуміли, що коли-то з'явилися на світ завдяки матері, колишньої дівчинкою, що людський рід продовжується завдяки сьгоднішнім дівчаткам, завтрашнім матерям. Вони були також дикунами, бо ховали маленьке дитя живим. Саме серед таких людей Пророк Ісламу почав проповідувати дароване йому. Може зараз і легко зрозуміти всю складність запрошення до єдинобожжя неосвічених і диких людей, які поклоняються багатьом божествам, до знань, моральності, закликати до безмежної любові до чаду тих, хто закопував своїх дітей живцем. Є велика утвердження у тому, що Пророк отримав благу звістку про дочку, і його рід був продовжений за допомогою Фатімейі Захри. Аллах і Свого посланця обдарував дівчинкою, рід і релігія продовжилися їх за допомогою ...

Поширення Ісламу,

доведення до людей цього божественного світла, шляхи порятунку відбулося в дуже складних умовах, з великими труднощами за допомогою Пророка і його нечисленних прихильників. Поширення і розвиток ісламської релігії відбулося завдяки мученицької смерті сотень віруючих, тюремних ув'язнень, голоду і жадобі, позбавлення даху над головою і майна. Іслам поширився, встав на ноги завдяки Аммар Ясіру, стійко переніс

вбивство батьків перед очима, Хадіджейі Кубра, що була колись однією з найбагатших людей Мекки, а після вигнаної з рідних місць через прийняття мусульманства і залишалася в долині Абу Таліб без їжі і пиття, мусульманам, змушені були залишити батьківщину. Нарешті, Пророк і сам покинув Мекку і створив в Медині божественне, релігійну державу. Ісламський халіфат був створений на основі останнього божественного одкровення, основного закону нашої релігії Корану і цілком на основі релігійних і державних положень Ісламу. Це було найважливішим кроком в справі зміцнення і розвитку Ісламу. Це зменшило загрозу зникнення Ісламу, з'явилися більш широкі можливості для практичного розвитку релігії. Ісламський халіфат був державою, керованою ісламськими законами. Тим самим пророк зумів показати зразок Ісламу, Ісламський халіфат був таким зразком.

Криза після смерті Пророка

був очікуваним, він і сам відчував цю небезпеку, але на жаль, прості мусульмани, що становлять силу Ісламу, не змогли зрозуміти важливість даного питання. Природно, такі неосвічені і дикі люди протягом короткого часу прийняли Іслам, проте вони не могли зрозуміти всі нюанси, проблеми, пов'язані із завтрашнім днем. Незважаючи на те, що Пророк знав про лукавство, лицемірство деяких людей серед мусульман, навіть в своєму оточенні, бачив їх внутрішні сподівання, він не міг карати, оскільки вони мають зовнішнього поводження. Але він знав, що при першій же можливості ці люди готові використовувати релігію і мусульман в своїх інтересах. Тому йому вдалося зробити лише попереджувальні кроки. Але ці кроки вчорашні невігласи і дикуни не змогли усвідомити належним чином, вони не вникли в їх суть. Приклад тому - подія Гадір Хум. Ця подія була божественною волею, зазначенням Корану. Пророк довів це вказівка до

тисяч людей, але коли прийшов час, ніхто, за винятком кількох людей, не допоміг в реалізації Божої волі. Вони любили і Аллаха, і Коран, і Пророка, і Алі, але не могли просто осмислити важливість питання. Саме з цього після смерті Пророка почалася криза, причиною якого стало байдужість мусульман до події Гадір Хум. Якби сказане пророком в Гадір Хуме було втілено в життя, Іслам і мусульмани змогли б уникнути кризи, що триває донині. Подія Гадір Хум означало послідовність і захист Ісламу. Ця подія також означає, що Іслам складається не тільки з Корану, а й з хадисів, що Коран прирівнюється до Ахлі-бейту Пророка. Подією Гадір Хум Пророк призначив після себе не тільки духовного керівника, але і главу Ісламського халіфату, це означало визначення імаматства і божественного шляху непорочних імамів. Подія Гадір Хум означає опіку мусульман, захист релігії після Пророка. Саме в цьому полягає завдання непорочних імамів. Завданням імамів було вберегти Іслам, а уберегти релігію було настільки ж важливо, як її послання. Саме така божественна місія лежала на імамів. Тому, щоб зробити правильні висновки з їх дій, слід розглядати їх життя ні в окремо, а як одну довге життя. Вони виконували свою місію іноді, перебуваючи поруч з халіфа і виправляючи їх помилки, іноді йшли на мирову з злочинцями, іноді піднімали заколот, іноді займалися просвітництвом, іноді ставали наступником халіфа, а іноді йшли в приховування.

Ні для кого не секрет

наскільки важливу роль в захисті Ісламу грав імам Алі в період рашідітських халіфів. Відповідальність за спасіння релігії від кризи, що виникла після смерті Пророка, по її захисту, лежало на Алі ібн Абу Талибе, так як саме він був імамом. І саме з метою захисту Ісламу він, в період правління колишніх трьох халіфів, виправляв їхні помилки, іноді

навіть захищав їх. Наприклад, з метою уберегти третього халіфа Османа від терору, він спробував перешкодити цьому разом з синами. Тому що, не дивлячись на те, що подія Гадір Хум було забуте, халіфи очолювали ісламський халіфат і зовні слідували Ісламу. У такій ситуації Алі захищав релігію, він зі скорботою терпів несправедливість до своєї персони, лиха дочки Пророка, бо ісламська релігія могла зіткнутися з небезпекою знищення і зникнення. Алі робив все можливе, щоб зберегти Коран, сунну Пророка, Ісламський халіфат, держава Пророка, пов'язане з цією релігією, а цим самим захищав Іслам. Нарешті, коли через довгі роки право Алі було відновлено, коли він став халіфом, він був дуже терплячий, тому що його основною метою було захист Ісламу. Тому що і після Пророка вороги Ісламу бажали стерти ісламську релігію з лиця землі: стрімке поширення Ісламу, єдинобожжя в усі часи було причиною ворожості супротивної сторони. До рашідітським халіфам слід додати і Хасана ібн Алі, який правив дуже малий проміжок часу. Ситуація склалася таким чином, що імам Хасан уклав мирову з Муавія, сином Абу Суфьяна, представником династії Амавітов, який оголосив себе халіфом ще під час перебування імама Алі і не підкорявся ісламському халіфату, і передав йому тимчасово халіфатство. Метою імама Хасана, який був змушений піти на цей світ, був захист релігії, тому що єдиним шляхом збереження релігії в цей відповідальний момент було підписання світу. Якби не цей мирний договір, Муавія повністю знищив би релігію Мухаммада, так як справжні мусульмани дуже ослабли. Насправді, цим мирним договором ми вже дійшли до Ашури, тому що цей мирний договір був початок повстання Ашури. Насправді однією з причин отруєння і вбивства імама Хасана шпигунами Муавія була його підготовка до повстання. Просто Муавія зовні частково дотримувався вимог Ісламу в своїх діях і в своїй поведінці, тим самим віддаючи початок цього повстання: Муавія вдавалося приховувати свою справжню личину і не афішувати її. Він знав, що одного разу допустить помилку і імам Хасан

оголосить про цю помилку на весь світ, покаже мусульманам, що він брехун і ворог Ісламу в ісламському вбранні, що він захопив Ісламський халіфат, а після повстане проти нього. Тому що, коли релігія в небезпеці, коли все інші дороги перекриті, невинний імам пожертує навіть власним життям, але врятує Іслам.

Події з моменту світу імама Хасана до халіфатства Йезіди,

з історичної точки зору, мають велике значення і пов'язані з повстанням імама Хусейна. Як вже було зазначено, уклавши мир з Муавією, імам Хасан передав на час правління халіфатом йому, бо вступити з ним в бій і стати шахідом означало кінець Ісламу. Довести світові і мусульманам ересь Муавіа, його ворожнечу з релігією було практично неможливо. Муавіа домігся цього хитрістю, він не викрив себе перед мусульманами, як Йезід. Муавіа зовні дотримувався релігії, знав, що в іншому випадку його чекає крах. Йезіди ж уже не бачив необхідності слідувати Ісламу навіть зовні, тому що вважав себе всесильним. Тому, підписавши мир з імамом Хасаном, Муавіа насправді програв, тому що якби вступив він у війну з імамом Хасаном, якого на той час зрадили і який залишався в оточенні нечисленних прихильників, може і досяг би істинної своєї мети - знищити релігію Мухаммада. Однак цього не сталося. Погодившись на світ з імамом Хасаном, Муавіа тим самим підписав початок кінця роду Абусуфьяна. Імам Хасан ж цим світом отримав можливість знову згуртуватися зі своїми нечисленними прихильниками. Після укладення мирного договору імам Хасан повернувся в Медину, і готувався до повстання проти Муавіа, щоб врятувати Ісламський халіфат. Разом з тим, незважаючи на те, що Муавіа порушив пункти договору вже з перших днів, імам беззаперечно слідував угодою, і чекав прояви істинної личини Муавіа, щоб реалізувати запланований

заколот. Про це свідчать і численні листи Муаві́йя, які він посилав і́маму в Медину, в яких він закликав і́мама дотримуватися сві́т і не робити спроб до повстання. Нарешті, коли термін мирного договору був на межі, шпигуни Муаві́йя, обдуривши дружину і́мама, з її допомогою отруїли і вбили Його сві́тлість. І́мам Хасан став шахі́дом, Муаві́йя ж тепер переслідувала тінь і́мама Хусейна. Глашатаї і́стини завжди переслідують злоді́їв, віднімаючи їх сон, порушуючи їх спокі́й. Справа і́мама Хасана продовжив і́мам Хусейн, Муаві́йя ж після кончини і́мама Хасана пішов ще далі і призначив Йезі́да свої́м наступником. Муаві́йя порушив пункт мирної угоди про те, щоб повернути кері́вництво халі́фатом і́маму Хасану, а якщо його не буде в живих, і́мамом Хусейном, він хоті́в бачити на чолі Ісламського халі́фату свого сина Йезі́да. До самої смерті обходження Муаві́йя зовні́ було ближче до Ісламу. Він не міг демонструвати своє бажання знищити Іслам, тому що добре знав, що обов'язок непорочних - обері́гати Іслам, і, перейшовши межу, буде приречений на смерть. За часі́в Муаві́йя релі́гія, укази Корану, Ахлі-бейт Пророка і їх прихильники були під великим тиском, але загроза знищення релі́гії, її зникнення була мізерною, тому що Муаві́йя сам був змушений обері́гати Іслам. Час текло, і Муаві́йя, як і його батько Абу Суфья́н, не зміг покінчити з Ісламом і помер. Халі́фат дістався його наступнику Цезі́да. Однак для легалізаці́ї халі́фатства Йезі́да була потрі́бна присяга на ві́рність знаменитих людей, присяги, як наступникові, для правлі́ння халі́фатом не було достатньо. Шлях до халі́фату йому перегороджували троє. Але одного з них, Абдулла́ха і́бн Омара, легко було обдурити благами цьогó сві́ту, той згодом так і погодився з Йезі́да. Можна було змусити замовчати і Абдулла́ха і́бн Зубейра, навіть убити його, і його вбивство не викликало б у суспі́льстві серйозних потрясі́нь. Однак Хусейн і́бн Алі́ був для узурпатора і тирана Йезі́да серйозною перешкодою.

Хто такий Йезід?

Знайти відповідь на це питання не так вже й складно. Йезіди навіть хоча б зовні не дотримувалися релігії, як його дід Абу Суфьян, бабуся Хінд, батько Муавія, він не вважав це за потрібне. Він припускав, що вже немає потреби зовні і в своїх діях слідувати вимогам релігії, тому що вже повністю захопив халіфат, і він належить Омеядов. Тому, стоячи на чолі релігії, відкрито допускав дії, які релігія вважала харамом. Наприклад, він відкрито віддавався в своєму палаці розпусті, який по Ісламу є харамом, віддавався блуду, які все вважали харамом, відкрито влаштовував у палаці азартні ігри, пив вино і т.п. Але найголовніше, все це він робив не таємно, а явно, на очах у поданих, гостей, які прибули до палацу, мусульман. Муавія за життя перешкоджав подібним діям йезіди і попереджав його про можливі плачевні результати такої поведінки. Але молодий і сп'янілий Йезід не вірив в це. Після смерті ж Муавія Йезід отримав свободу в своїх діях, і слух про його вчинки стрімко поширився в халіфаті. Поряд з лукавством, яке виявляли його дід і батько, Цезід грішив і відкрито, а це було свідченням його брудних намірів. Деякі багаті прихильники халіфату Омеядов наважилися повторити в інших містах гріховні вчинки йезіди. Як уже зазначалося, занепокоєння йезіди було пов'язано з трьома людьми, особливо з імамом Хусейном, тому що знав, що вони порушили мирний договір з імамом Хасаном, і той сам за життя ще хотів підняти повстання. Тому перш за все йому хотілося, щоб його права на правління халіфатом підтвердив імам Хусейн, щоб присягнув йому на вірність. З цією метою, як тільки помер Муавія, він приховав це, і зажадав у свого представника першим отримати присягу від імама Хусейна. Це вже історичний факт, що перш ніж звістка про смерть Муавія була повсюдно поширена і про це було оголошено, імам Хусейн сказав про це Абдуллаху ібн Зубейра в Медині. Йезіди хотів, щоб до того, як про смерть Муавія стане відомо

широким масам, імам Хусейн присягнув йому на вірність. Правитель Медіни, за вказівкою Йезід, повинен був повідомити імамом Хусейном про смерть Муавіа і отримати від нього присягу на вірність Йезід. В іншому випадку імам Хусейна мали вбити в палаці правителя. Так, йезіди віддав правителю такий наказ: «Якщо імам Хусейн не присягне на вірність, убий його». Якщо до цього вбивати невинних наказували таємно і побічно, то Йезід став першим і останнім головою Ісламського халіфату, який зробив це явно - вбити онука Пророка. Імам не присягнув, і яким би мене злочинцем не був правитель Медіни Валід бін Утба, він не взяв на себе такий великий гріх, як вбивство імама. Звичайно, в цьому була заслуга і супроводжували імама озброєних прихильників Лазні Хашима. 29-го Раджаба, вночі, імам покинув Медину і відправився в Мекку, караван Хусейна вийшов в шлях.

Почалося,

таким чином, з тієї ночі імам Хусейн прийняв рішення про повстання. Насправді імам зрозумів ситуацію, коли його запросили до правителя Медіни і повстання в ім'я порятунку віри, прологом якого послужив світ імама Хасана, стартував саме там. Тому що імам добре знав Йезід і був проінформований про його явних гріхах, які збільшилися після смерті Муавіа. Уже не було батька, який приборкав би Йезід. Керівництво Ісламським халіфтом такою особистістю, який відкрито нехтував вимогами релігії, брав під віру реальної небезпеки. В результаті його явних гріхів релігію перестали поважати не тільки іноземці, а й мусульмани. Якщо очолює релігію, що сидить на місці Пророка відкрито нехтує вимогами релігії, то, що було очікувати від простих людей?! Тим самим над Ісламом нависла загроза знищення. Іслам, який був виплекане і поширений в період послання величезними муками, муками,

кров'ю тисяч людей, і обов'язком імама було захистити іслам. На цей раз єдиним шляхом порятунку було усунути єретика, що стоїть на чолі Ісламського халіфату. Так, або Іслам буде захищений шляхом усунення Йезід, або ж все мусульмани повинні дізнатися, що Йезід є ганебною плямою мусульманства і віри, і його трон, на якому він сидить, насправді вже не Ісламський халіфат, а звичайний арабський халіфат, що прикриваються завісою релігії. Якщо імам не зможе скинути Йезід, то повинен показати всьому світу, що Ісламський халіфат був до Муавіа, і він, узурпувавши його, перетворив в арабський халіфат. Тому імам і повстав для захисту віри, він повинен або повалити Йезід з престолу, або ж довести, що його халіфат далекий від Ісламу і був захоплений родом Омеядов. Це було його божественної обов'язком. І тому імам почав повстання, що готується довгі роки в ім'я порятунку Ісламу.

Запрошення жителів Куфи

не минуло безслідно для повстання. Природно, що повсталий повинен позитивно відповісти на запрошення людей, які обіцяли захищати його. Жителі Куфи запросили вже повсталого імама Хусейна. Отримавши звістку про смерть Муавіа, вони не присягнули на вірність Йезід, і як тільки почули про повстання імама Хусейна, зібралися і вирішили запросити його в Куфу. Тут було б доречно присвятити окрему главу місту Куфе ... Коротенько ж скажемо, що Куфа була рідною для імама Хусейна. У період правління халіфатом імамом Алі, вона була столицею Ісламського халіфату, важливим населеним пунктом з військової та стратегічної точки зору. Там був і багато прихильників нащадків Пророка. Імам, природно, позитивно відповів на це запрошення. Караван заволоду, відправившись з Медіни до Мекки, повинен був далі тримати курс з Мекки в Куфу, тому що в Мекки не було сприятливих умов для

повстання: кати Йезід, які були повсюдно, могли в будь-який момент зробити терор щодо імама. Йезіди хотів задушити цей заколот ще не відбувся, чи не досягли результату, імам ж, навпаки, повинен був домогтися перемоги повстання, навіть якщо ціною того буде вбивство і трагедія його самого і близьких. Тому що для захисту релігії або Йезід повинен був покинути трон халіфату, або ж мало наслідувати його викриття, як далекого від Ісламу. Незважаючи на позитивну відповідь на запрошення жителів Куфи, імам відправив туди посланників, і, отримавши звістку про сприятливій обстановці, попрямував до Куфе більш рішуче. Однак про біди посланників, які наздогнали їх після написання листа імама, дізнався вже на шляху в Куфу. Однак той факт, що імам не змінив маршрут, доводить, що саме Ірак був місцем реалізації заздалегідь спланованого повстання. Стає зрозуміло, що ще до запрошення з Куфи імам запланував рух саме в цьому напрямку, тому що, навіть дізнавшись про віроломство і відступництво жителів Куфи, все одно не змінив напрямок руху. Однак факт залишається фактом: після того, як імам дізнався про зраду запросили його і вбивстві свого посланника Мусліма бін Агля, він зрозумів, що скинути Йезід з престолу буде важко, і залишається лише один вибір - викрити його, відокремити ісламський халіфат від влади Омеядов, тим самим захистити віру. Люди повинні були дізнатися, що після імама Алі і імама Хасана Ісламський халіфат був узурповане Омеядов, а Йезід, навіть його батько Муавійя не мають ніякого відношення до Ісламського халіфату і Ісламу в цілому. Віра не була представлена в халіфаті після імама Хасана, і Ісламська держава, створене Пророком, проіснувало до кінця халіфатства імама Хасана, захист релігії, духовне керівництво мусульманами і опікування ними - завдання Алі, якого Пророк призначив при Гадір Хуме, і його нащадків, саме вони представляють релігію. Як вже було зазначено, після зради жителів Куфи, імам не змінив напрямок свого руху, знову продовжив шлях на Куфу. Він знав про труднощі і шахадате на цьому шляху, інформував про це своїх прихильників. Тому що люди, які

виявляють відвагу в ім'я втілення в життя такої божественної місії, повинні були вибирати цей шлях самотійно, успішними і безсмертними стають кроки, зроблені з переконанням і любов'ю. Тому, покинувши Мекку, імам тричі зробив привал і дав своїм прихильникам право вільного вибору. Що приєдналися до них заради наживи і благ цього світу, покинули їх: йшов процес очищення каравану Кербели, до Кербели дійшли лише прихильники істинної віри. Уже в ніч Ашури ніхто не покинув імама, тому що всі зайві пішли, а для решти віра була понад цьому житті.

Жінки і діти в каравані імама Хусейна

завжди представляли інтерес для дослідників і залучали їх увагу. Якщо уважно розглянути це питання, то можна побачити, що ніби людей в цей караван вибирали спеціально. Напевно, не помилимося, якщо скажемо, що імам вибирав собі соратників по боротьбі поодиночі. Тому що імам Хусейн, який не дав влитися в їх ряди деяким особам, щодо яких ні в кого не було сумнівів, наприклад, Мухаммад Ханафіййа, закликав до себе осіб, стороняться його, наприклад, Зухейр. У той же час він багато разів надавав можливість покинути його тим, хто цього бажає. Таким чином, серед персон повстання Кербели не залишилося жодного випадкового, сліпо підтримує імама людини, все приєдналися до цього каравану розумно, увірувавши, вільно. Природно, так і повинно було бути, серед тих, хто врятує людство і віру, не повинні залишитися випадкових людей, і це увічнив їх фактор. Відомо, що в цей караван входили близькі і далекі родичі імама, в тому числі члени сім'ї, жінки та діти. Якщо врахувати вищесказане, значить, імам включив в цей караван жінок і дітей, членів своєї сім'ї, не випадково. Якщо людина, що підняла заколот, навіть на півдорозі дізнається, що все закінчиться трагедією, що мета буде досягнута кровопролиттям, і все ж залишає в каравані жінок і дітей,

значить, і вони є учасниками цього повстання і у них є своя місія. Як було відзначено, імам добре знав, що Йезід або хоче таємно піддати його терору, або ж вбити десь в безлюдному місці. Імам не хотів бути убитий потай, це не було частиною його повстання, і тому, не завершивши хадж у Мекки, знявши ехрам, покинув місто. Тому що кати Йезід хотіли піддати імама терору в Мекки. Імам ж підняв повстання і не міг надати Йезід шанс тихо задушити це повстання. Тому і покинув Мекку, попрямувавши в Куфу. Він прожив в Куфе кілька років, Куфа була столицею Ісламського халіфату в період правління його батька і брата, там було багато прихильників Ахлі-бейта - саме це спонукало імама вибрати це місце. Тому він не змінив свій маршрут навіть після того, як дізнався про зраду жителів Куфи, про безжальному поводженні зі своїм посланником. Як було відзначено, йезіди хотів, щоб вбивство імама не викликавши резонансу, а суспільство дізналося про це пізно і через деякий час. Крім того, він запланував, щоб імена вбивць не були розкриті або ж вони не мали відношення до влади. Але імам Хусейн підняв повстання, він повинен був досягти мети будь-яким шляхом. На цей раз було викрити Йезід і всім показати, що він не має відношення до релігії. Мета була така й тому, в разі необхідності, імам був згоден пожертвувати життям, на біди рідних. Природно, Йезід вважав виконаною завдання приховування і нерозголошення, убивши імама Хусейна і його прихильників в безлюдній пустелі, де не проходили навіть торгові каравани. Імам ж заздалегідь вжив заходів, щоб довести до всього світу події, таємно що відбуваються в безлюдній пустелі Нейнава. План Йезід «про тихому, негласному і бездоказовому вбивстві імама» повинні були зруйнувати жінки і діти. Сестра імама, дочка Алі і Фатіми, Пані Зейнаб після вбивства імама Хусейна разом з його важко хворим на той момент сином імамом Саджад стала на чолі цього сумного каравану, і роль та місія жінок і дітей в каравані і в цьому повстанні стала зрозумілою вже після Ашури - донести до світу правду Ашури.

Викриття Йезіда

було дуже важливо для досягнення мети цього повстання. Надаючи шанс відкрито грішати йезіди і його прихильникам, запрошуючи їх на праведний шлях, імам виконував свій обов'язок людини і імама, але в той же час, кожен раз заперечуючи імаму, викривали себе, знову демонстрували свої брудні наміри. Так ось, караван повстання імама був зупинений поблизу Куфи і йому не дозволили увійти в місто, і навіть повернутися назад. Його і не вбили, тому що поблизу у Куфи, де проходили торговельні каравани, це було недоцільно. Звістка могла швидко поширитися, мусульмани могли звинуватити Йезід у вбивстві членів сім'ї Пророка, і його ересь була б усім доведена. Тому каравану імама дали коридор лише в одному напрямку - з Нейнаву, в пустелю Кербели. Прихильники Йезід не знали, що імам готовий і до цього, що жінки і діти в каравані саме тому вийшли з ним в дорогу: він підняв заколот і заздалегідь був готовий до всіх труднощів.

Дійшовши до Кербели, всупереч правилам, імам розбив намети в низині, хоча зазвичай намети встановлювалися на височини. У імама було дві причини. По-перше, імам знав, що військо противника, яке відрізало йому шлях і направило в сторону Кербели, не обмежиться тисячею людей, і Йезід пошле сюди додаткові сили. Може це, і було на краще: чим більше людей стануть свідками того, що відбувається, навіть нехай і ворогів, тим більше Йезід буде викрито. Тому імам розпорядився розбити намети, де були жінки і діти, в низині, не бажаючи, щоб вороги спокійно спостерігали, що відбувається там. Інший же причиною було перешкодити дітям побачити криваві події, що відбуваються на полі брані. Після вбивства імама діти все одно стали б свідками варварського ставлення до себе і жінкам.

Він порадив лише Пані Зейнаб піднятися на височину, щоб спостерігати що відбуваються на полі бою. Все це було направлено на викриття брехні Йезід, єретик не міг очолювати релігію. Якщо халіфат очолює Йезід, значить це вже не Ісламський халіфат. Тому діалог імама з військом йезіди до Ашури, його повчання не торкатися до жінок і дітям, прохання не позбавляти повністю караван питною водою і утриматися від своїх брудних намірів з кожним разом викривали брехню і лукавство Йезід. У міру того, як вони не погоджувалися з імамом, виявлялася їхня істинна личина, їх мета. У бідах імама Хусейна і його прихильників безпосередньо був винен Йезід, правитель Басри і Куфи кожен крок погоджував з ним. Але імам Хусейн, а після його вбивства Зейнаб Кубра і імам Саджад своїми діями так викрили єресь і тиранію Йезід, що вже не тільки мусульмани, але і весь світ зрозумів, що халіфат вже не Ісламський, а узурпувати Омеядов арабський халіфат. Тому в історичних джерелах халіфат після Пророка в період правління імама Алі і імама Хасана називається Ісламським, а починаючи з Муавіа і йезіди - арабським, і виступ проти халіфату не рахується виступом проти релігії. Світ до рашідітським халіфам і до наступних відноситься по-різному. Це було результатом повстання імама Хусейна і збереженням віри. Імам Хусейн домігся цього ціною крові і бід, своєю і рідних. Йезід був настільки викрито, що провину за всі злочини в Шамі переклав на правителя Куфи і Басри, командувача військами в Кербелі Абдуллаха ібн Зіяд. Він був змушений дозволити прихильникам імама Хусейна під проводом Пані Зейнаб і імама Саджаді провести першу в історії траурну церемонію. Після цього голови шахідів були повернуті полоненим. Вони повернулися в Медину через Кербели, поховали там голови і відзначили 40-му день трагедії Ашури траурною церемонією. Це все буде вже потім.

Відбуваються ж в Кербелі

були найкривавішою сторінкою історії. У десятий день місяця Мухаррам, в день Ашури, в Іракській пустелі Кербела сталося досі небачена трагедія. Перш ніж розповісти про не людяності події, слід зазначити, що в каравані імама Хусейна здатних носити зброю було менше 80-ти осіб. Крім імама Саджаді, який в той момент був тяжко хворий, було більше 40-а людина, не здатних тримати зброю - жінок і дітей. Кількість же ворожого війська становило як мінімум 10 тисяч осіб. Але, незважаючи на це, прихильники імама Хусейна чинили опір протягом дня - від сходу до заходу сонця. До полуденного азана ніхто з близьких імама Хусейна не мав відправився в бій, трагедія Ахлі-бейта почалася після полуденного намазу. Але кожен воїн Кербели бився дуже вміло, відважно ставав шахідом. Головним же героєм цього дня був імам Хусейн. Він бився дуже відважно, переслідував лиходіїв і кожен раз доводив ворогові, що доводиться сином Алі. А трагічна частина цієї події почалася з мук близьких імама Хусейна. Солдати Йезіда з особливою жорстокістю розтерзали впав з коня сина імама Алі Акбара, вбили малолітнього сина імама Хасана Гасимо, по-звірячому розправилися з 6-місячною дитиною імама - це було початком трагедії. По-звірячому розправляючись з родичами імама Хусейна на чолі з Абульфазл Аббасом, вороги немов мстилися імаму. Про трагічності цієї події свідчить безжалісне напад на самого імама, його обезголовлення живцем, а також обезголовлення всіх шахідів і нанизування їх голів на списи. Скорботні сьогодні за імамом Хусейном звертають увагу саме на такі моменти події, влаштовують жалобні церемонії і плачуть. Ці моменти переносять події Кербели з площини звичайного бою в площину трагедії. Адже в звичайному бою не вбивають 6-місячного немовляти, 10-15-річного підлітка, що не обезглавлюють людини живцем, не грабують трупи, залишаючи їх лише в нижній білизні, що не рубають голови трупах,

що не нанизують на списи і не демонструють їх, розгулюючи по містам. Чи не нападають на що залишилися в живих членів сімей шахідів, які не підпалюють їх намети, не грабують. Це вже не битва, це - трагедія, звірство, нелюдськість. Напад після бою на дітей, їх розграбування, підпалювання їх речей і наметів, їх полон, заковиваніє в кайдани і їх водіння по містах, - це трагедія, і все це надає подіям в Кербелі статус геноциду. Немов передбачаючи все це, імам Хусейн, звертаючись до війська Йезіда, закликав їх діяти як вільні люди, як личить чоловікові. На жаль, вони були єретиками, і не були мужніми, вільними людьми. Імам ж, незважаючи на всю цю трагедію, продовжив свій шлях і здобув перемогу, зберіг релігію, залишив для людства відкритим єдиний шлях для порятунку і щастя ...